

de har modstridende Interesser i denne Sag, hvilket efter min Mening aldeles ikke er Tilfældet.

Det ærede Medlem Hr. Simonsen sagde, at jeg havde grebet ind til Fordel for den svageste Part. Jeg forstaaer ikke ganske den Udtalelse; men jeg antager, han har ment „til Skade for den svageste Part“, og denne Udtalelse falder altsaa i Traad med den Opfattelse, det ærede Medlem Hr. Niels Petersen har, og jeg behøver derfor ikke at skænke den yderligere Opmærksomhed.

Naar man baade fra radikal og fra socialdemokratisk Side hævder, at Lempelser i Boliglovgivningen maa først gives, naar der ikke mere er Bolignød, saa siger jeg, at naar der ikke mere er Bolignød, er der ikke Tale om Lempelser, for saa skal det hele være bortfaldet. Lempelserne maa komme gennem den Periode, da Arbejdet for Bortfjernelse af Bolignøden gøres, fordi disse Lempelser giver et ikke uvæsentligt Bidrag til at slippe af med den Bolignød, hvis Bortfald maa føre til det absolutte Bortfald af al Huslejlovgivning og ikke til de Lempelser, som de ærede Medlemmer taler om.

Jeg skal med Hensyn til det ærede Medlem Hr. Simonsens gentagne Udtalelser om det skruede i hele denne Sag blot sige, at dette Lovforslag indeholder, hvad jeg haaber, det ærede Medlem har Blik for, mere end en blot Fornyelse med visse Ændringer af selve Huslejereguleringsafsnittet. Det indeholder Ændringer af andre Afsnit af den hidtil gældende Boliglovgivning, og derfor er det, det siges i Lovforslagets § 5, at Lovens Gyldighed ophører den 1. April 1923, medens det om selve Huslejereguleringsafsnittet og de dertil knyttede Ændringer siges, at de bortfalder, medmindre Kommunalbestyrelserne beslutter Opretholdelse. Jeg siger dette for at bidrage til, at hele den Opfattelse af Skruethed, som det ærede Medlem Hr. Simonsen vedvarende lider under, dog i nogen Maade kunde bortfjernes.

Saa har jeg til sidst kun en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Johannes Lou. Det ærede Medlem siger, at det er bunduretfærdigt, naar man ikke kan forstaa, at her er en Sag, som kræver, at man udtaler sig paa den ene Side og paa den anden Side, at man snart er Lejernes, snart Ejerne Talsmand. Jeg forstaaer meget vel, at det er en Sag, som giver Anledning til at søge at sætte sig ind i saavel Ejerne som

Lejernes Betragtningssmaade, men det er virkelig ikke Udtryk for et Partis Stilling at referere disse Betragtningssmaader og udtale, hvad der kan tale for, og hvad der kan tale imod, til den ene Side og til den anden Side, naar man ikke søger selv at vise den Mellemvej, som er Udtryk for den Retfærdighed, man selv og ens Parti ønsker opnaaet i en saadan Sag, og det var dette sidste, jeg savnede hos det ærede Medlem Hr. Johannes Lou.

I Anledning af Tjenestemændene maa jeg have Lov til at sige til det ærede Medlem Hr. Johannes Lou, at jeg ved meget vel, hvad det drejer sig om. Der blev ved Finanslovens første Behandling udførligt redegjort for den Sag, og jeg oplyste ved denne Lejlighed det ærede Medlem om, at det, det her drejede sig om, var slet ikke en Strid mellem to Ministerier, thi det kunde vi nok have talt os til Rette om; men det var at faa en principiel Afgørelse, en Domstols Afgørelse af, i hvilken Grad Huslejlovgivningen er gældende for saadanne Boliger, som tilhører Staten og udlejes af den til Tjenestemændene, altsaa for Boliger, som ikke er en Del af Lønningen. Indenrigsministeriets Opfattelse har fundet Domstolens Tilslutning, og det kan naturligvis kun glæde mig; men jeg synes ikke, dette giver det ærede Medlem nogen Basis for en Hævdelse af, at Staten er den, der har søgt at optræde som den mindst humane Grundejer i dette Land — og det var noget i den Retning, det ærede Medlem sagde.

Naar jeg nu har udtalt, at det ærede Medlem ikke gennem sin Udtalelse har givet noget som helst Bidrag til Forstaaelsen af hans Partis Stilling i denne Sag, har jeg søgt min Berettigelse dertil ogsaa i den Betragtning, som det ærede Medlem har fremført i Tilknytning til de Forhandlinger — nu saa hyppigt omtalt —, der har været ført i Indenrigsministeriet. Thi hvad sagde det ærede Medlem om hele Tilskudsspørgsmaalet? Han sagde følgende — jeg nedskrev det ordret —: Den hidtidige Form for Tilskud er den dyreste af alle; skal vi nu gaa til Tilskud, saa maa Fremgangsmaaden være en helt anden; der maa blive Tale om en Assurance eller en direkte Præmie. Nu spørger jeg de ærede Medlemmer, hvem der kan finde Indholdet i dette. Hvad menes der med, at der skal tilstræbes en Assurance eller en direkte Præmie? Og nu i Dag føjede det